Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (veliko vijeće)

25. veljače 2025.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Sudska nadležnost i izvršenje sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima – Uredba (EU) br. 1215/2012 – Članak 4. stavak 1. – Opća nadležnost – Članak 24. točka 4. – Isključive nadležnosti – Nadležnost u postupcima u vezi s registracijom ili valjanosti patenata – Tužba zbog povrede – Europski patent potvrđen u državama članicama i u trećoj državi – Osporavanje valjanosti patenta prigovorom – Međunarodna nadležnost suda pred kojim je podnesena tužba zbog povrede”

U predmetu C-339/22,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Svea hovrätt, Patent- och marknadsöverdomstolen (Žalbeni sud u Stockholmu kao Žalbeni sud za patente i tržišno natjecanje, Švedska), odlukom od 24. svibnja 2022., koju je Sud zaprimio 24. svibnja 2022., u postupku

BSH Hausgeräte GmbH

protiv

Electrolux AB,

SUD (veliko vijeće),

u sastavu: K. Lenaerts, predsjednik, T. von Danwitz, potpredsjednik, K. Jürimäe, C. Lycourgos, I. Jarukaitis, M. L. Arastey Sahún, S. Rodin, A. Kumin, N. Jääskinen i M. Gavalec, predsjednici vijeća, E. Regan, Z. Csehi i O. Spineanu-Matei (izvjestiteljica), suci,

nezavisni odvjetnik: N. Emiliou,

tajnik: M. Siekierzyńska, administratorica,

uzimajući u obzir pisani dio postupka i nakon rasprave održane 22. lipnja 2023., uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za BSH Hausgeräte GmbH, M. Dahlman, T. Grennard, *advokater*, i R. Sedlmaier, *Rechtsanwalt*,

– za Electrolux AB, C. Harmsen, *Rechtsanwalt*, P. Larsson, B. Rundblom Andersson i J. Westerberg, *advokater*,

* Jezik postupka: švedski

– za francusku vladu, R. Bénard, A. Daniel i E. Timmermans, u svojstvu agenata,

– za Europsku komisiju, M. Gustafsson, S. Noë i I. Söderlund, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 22. veljače 2024.,

uzimajući u obzir rješenje o ponovnom otvaranju usmenog dijela postupka od 16. travnja 2024. i nakon rasprave održane 14. svibnja 2024.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za BSH Hausgeräte GmbH, M. Dahlman, T. Grennard, *advokater*, i R. Sedlmaier, *Rechtsanwalt*,

– za Electrolux AB, C. Harmsen, *Rechtsanwalt*, i B. Rundblom Andersson, *advokat*,

– za francusku vladu, R. Bénard, A. Daniel i E. Timmermans, u svojstvu agenata,

– za Europsku komisiju, P. Němečková, S. Noë i I. Söderlund, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 5. rujna 2024.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 24. točke 4. Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2012., L 351, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 11., str. 289. i ispravci SL 2014., L 160, str. 40. i SL 2016., L 202, str. 57., u daljnjem tekstu: Uredba Bruxelles I.a).

2 Ovaj zahtjev je upućen u okviru spora između društva BSH Hausgeräte GmbH (u daljnjem tekstu: društvo BSH), društva osnovanog u skladu s njemačkim pravom, i društva Electrolux AB, društva osnovanog u skladu sa švedskim pravom, a u vezi s povredom europskog patenta.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Uvodne izjave 13., 15. i 34. Uredbe Bruxelles I.a glase:

„(13) Među postupcima na koje se primjenjuje ova Uredba i državnim područjima država članica mora postojati povezanost. Sukladno tome, zajednička se pravila o nadležnosti moraju, u načelu, primjenjivati ako tuženik ima domicil u državi članici.

[…]

(15) Pravila o nadležnosti trebala bi biti što je moguće više predvidiva i zasnovana na načelu da se nadležnost općenito temelji na domicilu tuženika. Nadležnost bi uvijek trebala postojati na temelju toga, osim u nekim točno određenim slučajevima u kojima glavni predmet spora ili autonomija stranaka [opravdavaju drukčiji kriterij povezanosti]. Samostalno se mora utvrditi domicil pravne osobe, kako bi se zajednička pravila učinila transparentnijima i izbjegli sukobi nadležnosti.

[…]

(34) Treba se osigurati kontinuitet između Konvencije [od 27. rujna 1968. o [sudskoj] nadležnosti i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 1972., L 299, str. 32.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 15., str. 3.), kako je izmijenjena naknadnim konvencijama o pristupanju novih država članica toj konvenciji (u daljnjem tekstu: Briselska konvencija)], Uredbe [Vijeća] (EZ) br. 44/2001 [od 22. prosinca 2000. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2001., L 12, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 30.; u daljnjem tekstu: Uredba Bruxelles I)] i ove Uredbe, a u tom cilju potrebno je donijeti i prijelazne odredbe. Isti se zahtjev za kontinuitetom primjenjuje u pogledu tumačenja Suda Europske unije o Konvenciji iz Bruxellesa iz 1968. i uredbama koje je zamjenjuju.”

4 Poglavlje II. navedene uredbe, naslovljeno „Nadležnost”, sadržava deset odjeljaka. Članak 4. stavak 1. te uredbe, koji se nalazi u odjeljku 1. tog poglavlja II., naslovljenom „Opće odredbe”, određuje:

„Podložno ovoj Uredbi, osobe s domicilom u državi članici, bez obzira na njihovo državljanstvo, tuže se pred sudovima te države članice.”

5 U skladu s člankom 24. navedene uredbe, koji je dio odjeljka 6. poglavlja II., naslovljenog „Isključiva nadležnost”:

„Sljedeći sudovi države članice imaju isključivu nadležnost, neovisno o domicilu stranaka:

[…]

4) u postupcima u vezi registracije ili valjanosti patenata, žigova, dizajna ili drugih sličnih prava koje je potrebno deponirati ili registrirati, neovisno o tome je li pitanje pokrenuto na temelju tužbe ili prigovora, sudovi države članice kojima je podnesen zahtjev za deponiranje ili registraciju, u kojoj je deponiranje ili registracija izvršena ili se pod uvjetima iz instrumenta Unije ili međunarodne konvencije smatra da su izvršeni.

Ne dovodeći u pitanje nadležnost Europskog ureda za patente [(EPO)] prema Konvenciji o dodjeli europskih patenata koja je potpisana 5. listopada 1973. u Münchenu, sudovi svake države članice imaju isključivu nadležnost u postupcima za registraciju ili valjanost svakog europskog patenta koji je dodijeljen za tu državu članicu;

[…]”

6 Članak 27. iste uredbe, koji je dio odjeljka 8. njezina poglavlja II., naslovljenog „Razmatranje nadležnosti i dopustivosti”, glasi:

„Ako je pred sudom države članice pokrenut postupak koji se prvenstveno tiče stvari za koju su nadležni sudovi druge države temeljem članka 24., taj se sud po službenoj dužnosti proglašava nenadležnim.”

7 U odjeljku 9. tog poglavlja, naslovljenom „Litispendencija i povezani postupci”, člancima 33. i 34. Uredbe Bruxelles I.a određuju se uvjeti pod kojima sud države članice može prekinuti postupak ili čak okončati postupak ili, suprotno, nastaviti taj postupak ako se njegova nadležnost temelji, među ostalim, na članku 4. te uredbe i ako je postupak u tijeku pred sudom treće države u trenutku pokretanja postupka pred tim sudom države članice u vezi s istim predmetom spora i između istih stranaka spora kao što je postupak pred sudom treće države ili je postupak povezan s postupkom pred sudom treće države.

8 Članak 63. stavak 1. navedene uredbe, koji se nalazi u njezinu poglavlju V., naslovljenom „Opće odredbe”, određuje da za potrebe primjene iste uredbe, trgovačko društvo ili druga pravna osoba ili udruženje fizičkih ili pravnih osoba ima domicil u mjestu gdje ima svoje statutarno sjedište, središnju upravu ili glavno mjesto poslovanja.

9 Članak 73. Uredbe Bruxelles I.a, koji se nalazi u njezinu poglavlju VII., naslovljen „Odnos s drugim instrumentima”, predviđa:

„1. Ova Uredba ne utječe na primjenu Konvencije [o nadležnosti te priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisane u Luganu 30. listopada 2007. (SL 2007., L 339, str. 3.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 14., str. 281.) (u daljnjem tekstu: Luganska konvencija)].

2. Ova Uredba ne utječe na primjenu Konvencije [o priznavanju i izvršenju stranih arbitražnih odluka, potpisane u New Yorku 10. lipnja 1958.].

3. Ova Uredba ne utječe na primjenu bilateralnih konvencija i sporazuma između treće države i države članice koji su sklopljeni prije stupanja na snagu [Uredbe Bruxelles I], a koja se odnosi na pitanja uređena ovom Uredbom.”

Švedsko pravo

10 Članak 61. drugi stavak patentlagena (1967:837) (Zakon o patentima (1967:837), u daljnjem tekstu: Zakon o patentima) glasi:

„Ako je podnesena tužba zbog povrede, a osoba protiv koje je podnesena tužba istakne prigovor nevaljanosti patenta, pitanje valjanosti može se razmotriti tek nakon podnošenja tužbe za proglašenje ništavosti. Sud nalaže osobi koja ističe nevaljanost patenta da tu tužbu podnese u određenom roku.”

Glavni postupak i prethodna pitanja

11 Društvo BSH nositelj je europskog patenta EP 1 434 512, koji štiti izum u području usisavača. Taj je patent potvrđen u Njemačkoj, Grčkoj, Španjolskoj, Francuskoj, Italiji, Nizozemskoj, Austriji, Švedskoj, Ujedinjenoj Kraljevini i Turskoj, što je dovelo do priznavanja nacionalnih patenata koji obuhvaćaju te države.

12 Društvo BSH dana 3. veljače 2020. podnijelo je tužbu Patent- och marknadsdomstolenu (Sud za patente i tržišno natjecanje, Švedska) protiv društva Electrolux zbog povrede svih nacionalnih dijelova navedenog europskog patenta. Društvo BSH je, među ostalim, zatražilo da se društvu Electrolux naloži da prestane koristiti patentirani izum u svim državama u kojima je taj europski patent bio potvrđen te da se društvu Electrolux naloži plaćanje razumne naknade, kao i naknade štete zbog navodno nezakonitog korištenja tog izuma.

13 Društvo Electrolux tražilo je da se ti zahtjevi odbiju. Usto, ono se pozvalo na nedopuštenost zahtjeva koji se odnose na povrede nacionalnih dijelova patenta EP 1 434 512, a koji nisu švedski dio (u daljnjem tekstu: strani patenti).

14 U tom pogledu, društvo Electrolux tvrdilo je da su strani patenti ništavi i da švedski sudovi nisu nadležni za odlučivanje o njihovoj povredi. Prema mišljenju društva Electrolux, tužbu zbog povrede treba smatrati sporom „u vezi […] valjanosti patenata” u smislu članka 24. točke 4. Uredbe Bruxelles I.a, s obzirom na to da je neodvojiva od pitanja koje se odnosi na valjanost predmetnih patenata. Stoga su na temelju te odredbe sudovi država članica u kojima su strani patenti potvrđeni nadležni za odlučivanje o zahtjevima društva BSH koji se odnose na povredu tih nacionalnih patenata. Iz toga slijedi da švedski sud pred kojim je pokrenut postupak nije nadležan za odlučivanje o povredi navedenih patenata.

15 Usto, društvo Electrolux smatra da se članak 61. drugi stavak Zakona o patentima, kojim se predviđa da se pitanje valjanosti patenta mora razmotriti u okviru postupka koji je različit od postupka po tužbi zbog povrede tog patenta, odnosi samo na švedske patente. Budući da se švedsko pravo primjenjuje isključivo na švedske patente, švedski sud na temelju te odredbe ne može odlučivati u sporu u kojem tuženik u okviru tužbe zbog povrede ističe ništavost patenta koji je priznala država koja nije Kraljevina Švedska. Iz toga slijedi da bi društvo BSH trebalo podnijeti tužbe zbog povrede koje se odnose na strane patente u državama u kojima su ti patenti potvrđeni.

16 Odlukom od 21. prosinca 2020. Patent- och marknadsdomstolen (Sud za patente i tržišno natjecanje), na temelju članka 24. točke 4. i članka 27. Uredbe Bruxelles I.a, proglasio se nenadležnim za odlučivanje o tužbi zbog povrede patenata potvrđenih u državama članicama koje nisu Kraljevina Švedska, a koju je podnijelo društvo BSH. Također se proglasio nenadležnim za odlučivanje o tužbi zbog povrede patenta potvrđenog u Turskoj (u daljnjem tekstu: turski patent) jer je taj članak 24. točka 4. izraz načela nadležnosti priznatog na međunarodnoj razini.

17 Društvo BSH podnijelo je žalbu protiv te odluke Svea hovrättu, Patent- och marknadsöverdomstolenu (Žalbeni sud u Stockholmu kao Žalbeni sud za patente i tržišno natjecanje, Švedska), sudu koji je uputio zahtjev. Društvo BSH tvrdilo je da se članak 24. točka 4. Uredbe Bruxelles I.a ne primjenjuje na „čiste” tužbe zbog povrede patenta, tako da sud pred kojim je pokrenut postupak na temelju članka 4. stavka 1. Uredbe Bruxelles I.a može odlučivati o tužbi zbog povrede stranog patenta čak i ako nije nadležan za odlučivanje o tužbi za proglašenje tog patenta ništavim. Usto, prema mišljenju te stranke iz glavnog postupka, Patent- och

marknadsdomstolen (Sud za patente i tržišno natjecanje) može odlučivati o tužbi zbog povrede stranog patenta koji nije priznat ili potvrđen u državi članici, kao što je u ovom slučaju turski patent, zbog međunarodne nadležnosti koja proizlazi iz članka 4. stavka 1. te uredbe. Iz toga slijedi da je taj sud nadležan za odlučivanje o cijeloj tužbi zbog povrede patenta, čak i u pogledu tog turskog patenta. Naime, načelna nadležnost sudova države na čijem državnom području tuženik ima domicil priznata je u međunarodnom pravu.

18 Društvo Electrolux podsjetilo je pred sudom koji je uputio zahtjev u biti na svoje stajalište koje je iznijelo pred Patent- och marknadsdomstolenom (Sud za patente i tržišno natjecanje), ističući da se članak 24. točka 4. Uredbe Bruxelles I.a primjenjuje na postupke zbog povrede patenta u okviru kojih se ništavost predmetnog patenta ističe kao sredstvo obrane. Švedski sudovi nisu nadležni za odlučivanje u sudskom postupku u njegovoj cjelini jer se pitanja povrede i valjanosti patenta ne mogu razdvojiti.

19 Sud koji je uputio zahtjev dvoji o nadležnosti švedskih sudova. Najprije se pita treba li članak 24. točku 4. Uredbe Bruxelles I.a tumačiti na način da izraz „u postupcima u vezi registracije ili valjanosti patenata […] neovisno o tome je li pitanje pokrenuto na temelju tužbe ili prigovora”, obuhvaća i tužbu zbog povrede patenta ako je tuženik prigovorom istaknuo ništavost tog patenta. Ta se odredba može tumačiti na način da je nacionalni sud nenadležan za odlučivanje o tužbi zbog povrede svih nacionalnih dijelova europskog patenta osim onog dijela koji je potvrđen u državi članici tog suda, ako je tuženik u okviru te tužbe istaknuo prigovor ništavosti tih nacionalnih dijelova. Jedinstvenim postupkom pred jednim sudom smanjila bi se opasnost od proturječnih odluka, ali bi se takvim tumačenjem podnositelja zahtjeva obvezivalo da ponovno podnese tužbe zbog povrede patenta u drugim državama članicama.

20 Sud koji je uputio zahtjev navodi da bi drugo moguće tumačenje bilo da je nacionalni sud kojem je podnesena tužba zbog povrede patenta, u okviru koje tuženik ističe prigovor ništavosti stranih patenata, nenadležan samo za odlučivanje o tom prigovoru i da stoga može odlučivati o toj tužbi zbog povrede. Takvo tumačenje potkrijepljeno je osobito potrebom da se članak 24. točka 4. Uredbe Bruxelles I.a usko tumači, kao iznimka od općeg pravila iz članka 4. stavka 1. te uredbe, kao i njezinim ciljem da se sporovi o valjanosti patenata ograniče na sudove države u kojoj je patent registriran.

21 Nadalje, u slučaju da članak 24. točku 4. Uredbe Bruxelles I.a treba tumačiti na način da je, kada je prigovor ništavosti istaknut u okviru postupka zbog povrede patenta, ta tužba obuhvaćena isključivom nadležnošću koja je predviđena tom odredbom, sud koji je uputio zahtjev pita se može li se takvo tumačenje isključiti nacionalnom odredbom, poput članka 61. drugog stavka Zakona o patentima, kojom se tuženiku nalaže podnošenje zasebne tužbe za proglašenje navedenog patenta ništavim.

22 Naposljetku, sud koji je uputio zahtjev pita se je li za određivanje njegove nadležnosti relevantna činjenica da je europski patent o kojem je riječ u glavnom postupku potvrđen u trećoj državi. Prema mišljenju tog suda, nije jasno primjenjuje li se članak 24. točka 4. Uredbe Bruxelles I.a na sudove treće države, u ovom slučaju Republike Turske, iako se članci 33. i 34. te uredbe odnose na takve sudove. U tom kontekstu sud koji je uputio zahtjev ističe da bi iz presude od 1. ožujka 2005., Owusu (C-281/02, EU:C:2005:120, t. 26. i 35.), moglo proizlaziti da se članak 4. Uredbe Bruxelles I.a primjenjuje također i na sudove trećih država.

23 U tim je okolnostima Svea hovrätt, Patent- och marknadsöverdomstolen (Žalbeni sud u Stockholmu kao Žalbeni sud za patente i tržišno natjecanje) odlučio prekinuti postupak i postaviti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Treba li članak 24. točku 4. [Uredbe Bruxelles I.a] tumačiti na način da izraz ‚postupci […] u vezi registracije ili valjanosti patenata […], neovisno o tome je li pitanje pokrenuto na temelju tužbe ili prigovora', znači da nacionalni sud koji se, u skladu s člankom 4. stavkom 1. te uredbe, proglasio nadležnim odlučiti u sporu koji se odnosi na povredu patenta više nije nadležan razmatrati pitanje povrede ako je istaknut prigovor kojim se navodi da je odnosni patent [ništav] ili pak tu odredbu treba tumačiti na način da nacionalni sud samo nije nadležan odlučiti o prigovoru [ništavosti]?

2. Ovisi li odgovor na prvo pitanje o tome sadržava li nacionalno pravo odredbe slične onima koje su propisane u članku 61. drugom stavku [Zakona o patentima], što znači da tuženik, da bi se odlučilo o prigovoru [ništavosti] istaknutom u postupku zbog povrede, mora podnijeti zasebnu tužbu za proglašenje patenta [ništavim]?

3. Treba li članak 24. točku 4. [Uredbe Bruxelles I.a] tumačiti na način da se primjenjuje na sud treće [države], to jest da, u ovom predmetu, ta odredba usto dodjeljuje sudu u Turskoj isključivu nadležnost u odnosu na dio europskog patenta koji je potvrđen u toj državi?"

O prethodnim pitanjima

Prvo i drugo pitanje

24 Svojim prvim i drugim pitanjem, koja valja zajedno razmotriti, sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 24. točku 4. Uredbe Bruxelles I.a tumačiti na način da je sud države članice u kojoj tuženik ima domicil i pred kojim je na temelju članka 4. stavka 1. te uredbe podnesena tužba zbog povrede patenta priznatog u drugoj državi članici nadležan za odlučivanje o toj tužbi kada tuženik u okviru te tužbe prigovorom osporava valjanost tog patenta.

25 Sud koji je uputio zahtjev također želi doznati utječe li na odgovor koji treba dati na to pitanje činjenica da nacionalno postupovno pravilo nalaže navedenom tuženiku podnošenje zasebne tužbe za proglašenje navedenog patenta ništavim.

26 U tom potonjem pogledu najprije valja istaknuti da takvo nacionalno pravilo ne može utjecati na tumačenje članka 24. točke 4. Uredbe Bruxelles I.a. Naime, ta odredba ne sadržava nikakvo upućivanje na pravo država članica, tako da izraze koje ona sadržava treba smatrati autonomnim pojmovima prava Unije koje treba ujednačeno tumačiti u svim državama članicama, neovisno o nacionalnom pravilu ili postupku u tom pogledu (vidjeti u tom smislu presudu od 8. rujna 2022., IRnova, C-399/21, EU:C:2022:648, t. 38. i navedenu sudsku praksu).

27 Prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, prilikom tumačenja odredbe prava Unije treba voditi računa ne samo o njezinu tekstu nego i o kontekstu i ciljevima koji se želi postići propisom kojeg je dio (vidjeti u tom smislu presudu od 7. travnja 2022., Berlin Chemie A. Menarini, C-333/20, EU:C:2022:291, t. 34. i navedenu sudsku praksu).

28 Usto, u posebnom kontekstu tumačenja Uredbe Bruxelles I.a valja, u skladu s uvodnom izjavom 34. te uredbe, osigurati kontinuitet u tumačenju odredbi koje su zamijenile one iz prethodnog propisa, a koje se mogu kvalificirati kao „istovjetne”, poput članka 16. točke 4. Briselske konvencije i članka 22. točke 4. Uredbe Bruxelles I koje su zamijenjene člankom 24. točkom 4. Uredbe Bruxelles I.a (vidjeti u tom smislu presudu od 8. rujna 2022., IRnova, C-399/21, EU:C:2022:648, t. 29. i 37.).

29 Na temelju članka 4. stavka 1. Uredbe Bruxelles I.a, osobe s domicilom u državi članici tuže se pred sudovima te države članice. Člankom 63. stavkom 1. te uredbe pojašnjava se da trgovačko društvo ili pravna osoba ima domicil u mjestu u kojemu se nalazi njihovo statutarno sjedište, središnja uprava ili glavno mjesto poslovanja.

30 Međutim, to pravilo o nadležnosti sudova države članice u kojoj tuženik ima domicil predviđeno je navedenim člankom 4. stavkom 1. „podložno” drugim odredbama Uredbe Bruxelles I.a. Naime, dok je to pravilo o nadležnosti, u skladu s uvodnom izjavom 15. te uredbe, načelno pravilo, navedenom se uredbom predviđa određen broj iznimaka. Među njima, članak 24. iste uredbe predviđa isključivu nadležnost sudova određene države članice za određena područja iz tog članka „neovisno o domicilu stranaka”.

31 Kad je riječ konkretno o patentima, u skladu s tekstom članka 24. prvim stavkom točke 4. Uredbe Bruxelles I.a, isključivo su nadležni „u postupcima u vezi registracije ili valjanosti patenata […], neovisno o tome je li pitanje pokrenuto na temelju tužbe ili prigovora, sudovi države članice kojima je podnesen zahtjev za […] registraciju [patenta], u kojoj je deponiranje ili registracija izvršena ili se pod uvjetima iz instrumenta Unije ili međunarodne konvencije smatra da su izvršeni” (u daljnjem tekstu: država članica u kojoj je patent priznat).

32 U skladu s drugim stavkom te točke 4., sudovi svake države članice imaju isključivu nadležnost u postupcima u vezi registracije ili valjanosti europskog patenta priznatog za tu državu članicu.

33 Tako se na temelju članka 24. točke 4. drugog stavka Uredbe Bruxelles I.a na europski patent koji je priznao EPO u skladu s postupkom koji je u tom pogledu predviđen Konvencijom o priznavanju europskih patenata potpisanom u Münchenu 5. listopada 1973., koji je naknadno potvrđen u jednoj državi članici, primjenjuju ista pravila o nadležnosti u području valjanosti kao i na nacionalni patent.

34 Usto, iz teksta članka 24. točke 4. prvog stavka te uredbe, navedenog u točki 31. ove presude, jasno proizlazi da nije relevantno, kad je riječ o isključivoj nadležnosti sudova predmetne države članice, osporava li se registracija ili valjanost patenta tužbom ili prigovorom.

35 Slijedom toga, na temelju navedenog članka 24. točke 4., sudovi države članice u kojoj je patent priznat jedini su nadležni za odlučivanje o sporu u području registracije ili valjanosti tog patenta, bez obzira na to osporava li se on tužbom ili prigovorom kao sredstvom obrane u okviru postupka zbog povrede pred sudom druge države članice.

36 Ta isključiva nadležnost sudova države članice u kojoj je patent priznat za sporove u području registracije ili valjanosti tog patenta opravdana je činjenicom da priznavanje patenata podrazumijeva intervenciju nacionalne uprave, kao i činjenicom da su ti sudovi u najboljem položaju za odlučivanje u predmetima u kojima se sam spor odnosi na valjanost patenta ili postojanje njegova deponiranja ili registracije. Naime, sudovi države članice na čijem se državnom području vodi registar mogu u skladu sa svojim nacionalnim pravom odlučivati o

valjanosti patenata priznatih u toj državi. Taj interes za dobro sudovanje tim je važniji u području patenata jer je, s obzirom na posebnost tog područja, više država članica uspostavilo poseban sustav sudske zaštite, pri čemu je nadležnost u tim sporovima dodijeljena specijaliziranim sudovima (vidjeti u tom smislu presudu od 13. srpnja 2006., GAT, C-4/03, EU:C:2006:457, t. 22. i 23.).

37 Iz toga proizlazi da, kada je sudu države članice tuženikova domicila, na temelju članka 4. stavka 1. Uredbe Bruxelles I.a podnesena tužba zbog povrede patenta koji je priznala druga država članica, u okviru koje tuženik osporava valjanost tog patenta prigovorom, taj sud ne može podredno utvrditi ništavost navedenog patenta, nego se mora proglasiti nenadležnim, u skladu s člankom 27. te uredbe, u pogledu pitanja valjanosti tog patenta, s obzirom na isključivu nadležnost sudova države članice u kojoj je patent priznat, predviđenu u članku 24. točki 4. navedene uredbe (vidjeti, kad je riječ o članku 16. točki 4. Briselske konvencije, presudu od 13. srpnja 2006., GAT, C-4/03, EU:C:2006:457, t. 26. i 31.).

38 Međutim, postavlja se pitanje ostaje li, u takvom slučaju, sud države članice tuženikova domicila nadležan za odlučivanje o toj tužbi zbog povrede ili se mora proglasiti nenadležnim za cijeli spor koji se odnosi na patent koji je priznala druga država članica.

39 U tom pogledu valja istaknuti da se, u skladu s člankom 24. točkom 4. Uredbe Bruxelles I.a, u njemu utvrđeno pravilo isključive nadležnosti odnosi samo na sporove „u postupcima u vezi registracije ili valjanosti patenata”.

40 Sud je već pojasnio da se ta odredba ne odnosi, među ostalim, na tužbe zbog povrede patenta, iako razmatranje takve tužbe podrazumijeva temeljitu analizu opsega zaštite dodijeljene tim patentom s obzirom na patentno pravo države na čijem je području navedeni patent priznat (vidjeti u tom smislu presude od 15. studenoga 1983., Duijnstee, 288/82, EU:C:1983:326, t. 22. i 23. i od 8. rujna 2022., IRnova, C-399/21, EU:C:2022:648, t. 48.).

41 Iz toga proizlazi da se pravilo o isključivoj nadležnosti iz članka 24. točke 4. Uredbe Bruxelles I.a odnosi samo na dio spora koji se odnosi na valjanost patenta. Stoga, sud države članice tuženikova domicila, koji je na temelju članka 4. stavka 1. Uredbe Bruxelles I.a nadležan za odlučivanje o tužbi zbog povrede patenta priznatog u drugoj državi članici, ne gubi tu nadležnost samo zato što taj tuženik prigovorom osporava valjanost tog patenta.

42 Tumačenje članka 24. točke 4. Uredbe Bruxelles I.a, navedeno u prethodnoj točki ove presude, potkrijepljeno je strukturom te uredbe kao i ciljevima koji se žele postići tom uredbom i tom odredbom.

43 Naime, kao prvo, izraz „u postupcima u vezi […] valjanosti patenata” u smislu članka 24. točke 4. Uredbe Bruxelles I.a treba usko tumačiti jer se njime uspostavlja isključiva nadležnost koja je iznimka od općeg pravila o nadležnosti suda prema domicilu tuženika iz članka 4. te uredbe (vidjeti u tom smislu presude od 15. studenoga 1983., Duijnstee, 288/82, EU:C:1983:326, t. 23. i od 8. rujna 2022., IRnova, C-399/21, EU:C:2022:648, t. 39. i navedenu sudsku praksu).

44 Uostalom, tumačenje prema kojem sud države članice tuženikova domicila gubi svoju nadležnost za odlučivanje o tužbi zbog povrede patenta priznatog u drugoj državi članici samo zato što taj tuženik neizravno osporava valjanost tog patenta značilo bi, kao što je to nezavisni odvjetnik u biti istaknuo u točkama 69. i 70. svojeg mišljenja od 22. veljače 2024., da bi iznimka iz članka 24. točke 4. Uredbe Bruxelles I.a postala pravilo u velikom broju sporova u području patenata.

45 Naime, kao što je to Sud istaknuo u točki 17. svoje presude od 13. srpnja 2006., GAT (C-4/03, EU:C:2006:457), pitanje valjanosti patenta vrlo se često ističe kao sredstvo obrane u okviru tužbi zbog povrede patenata. Tako je primjena općeg pravila o nadležnosti predviđenog u članku 4. stavku 1. Uredbe Bruxelles I.a ograničena na sporove u kojima takvo sredstvo obrane nije istaknuto, iako je to pravilo izraz nadležnosti sudova države članice u kojoj tuženik ima domicil, koja, kao što to proizlazi iz uvodne izjave 15. te uredbe, predstavlja načelo na kojem se temelje pravila o nadležnosti sadržana u navedenoj uredbi.

46 Kao drugo, iz te uvodne izjave 15. proizlazi da je cilj Uredbe Bruxelles I.a zajamčiti pravnu sigurnost kroz visoki stupanj predvidljivosti pravila o nadležnosti. Međutim, takav se cilj ne može postići ako bi se prihvatilo da, ovisno o obrani koju je odabrao tuženik i, prema potrebi, u trenutku kada on to smatra svrsishodnim, osobito u slučaju kada postupovna pravila suda dopuštaju da se takvo sredstvo obrane istakne u bilo kojoj fazi postupka, sud države članice gubi svoju nadležnost za odlučivanje o tužbi koja mu je uredno podnesena. Naime, kao što je to nezavisni odvjetnik istaknuo u točkama 73. i 74. svojeg mišljenja od 22. veljače 2024., takvo tumačenje članka 24. točke 4. Uredbe Bruxelles I.a dovelo bi do toga da tijekom cijelog postupka pred tim sudom postoji rizik da će se on morati proglasiti nenadležnim.

47 Usto, budući da je na temelju članka 27. Uredbe Bruxelles I.a sud države članice dužan proglasiti se nenadležnim zbog isključive nadležnosti suda druge države članice, bez mogućnosti upućivanja predmeta potonjem sudu, takvo bi tumačenje podrazumijevalo da tuženik može, isticanjem prigovora ništavosti patenta priznatog u državi članici koja nije država njegova domicila, okončati postupak zbog povrede koji je protiv njega uredno pokrenut pred sudom države članice u kojoj ima domicil.

48 Kao treće, tumačenje članka 24. točke 4. Uredbe Bruxelles I.a iz točke 41. ove presude u potpunosti ispunjava cilj te odredbe, koji se sastoji, kao što je to istaknuto u točki 36. ove presude, od toga da se sami sporovi koji se odnose na registraciju ili valjanost patenta ograniče na sudove države članice priznavanja tog patenta koji su, zbog materijalne i pravne povezanosti, u najboljem položaju za rješavanje tih sporova, a da se pritom ne prekoračuje ono što je nužno za postizanje tog cilja.

49 Konkretno, kao što je to istaknuo nezavisni odvjetnik u točkama 75. i 77. svojeg mišljenja od 22. veljače 2024., to tumačenje, suprotno onomu navedenom u točki 44. ove presude, omogućuje nositelju europskog patenta, koji smatra da je isti tuženik povrijedio taj patent u više država članica, da okupi sve svoje zahtjeve zbog povrede i dobije sveobuhvatnu naknadu štete pred jednim sudom, čime se osobito izbjegava rizik od različitih odluka.

50 Naposljetku, tumačenje članka 24. točke 4. Uredbe Bruxelles I.a izneseno u točki 41. ove presude ne dovodi u pitanje činjenica da njegova primjena može dovesti do odvajanja postupka zbog povrede koji je i dalje u tijeku pred sudom države članice tuženikova domicila od spora o valjanosti patenta priznatog u drugoj državi članici za koji su primjenom te odredbe isključivo nadležni sudovi potonje.

51 Naime, kao što je to nezavisni odvjetnik u biti istaknuo u točkama 79. do 94. svojeg mišljenja od 22. veljače 2024., takva podjela postupka ne znači da bi sud države članice u kojoj tuženik ima domicil i pred kojim je pokrenut postupak zbog povrede trebao zanemariti činjenicu da je taj tuženik uredno podnio tužbu za proglašenje ništavim patenta priznatog u drugoj državi članici u toj drugoj državi članici. Ako to smatra opravdanim, osobito ako smatra da postoji razumna i nezanemariva mogućnost da nadležni sud te druge države članice taj patent proglasi ništavim

(vidjeti po analogiji presudu od 12. srpnja 2012., Solvay, C-616/10, EU:C:2012:445, t. 49.), sud kojem je podnesena tužba zbog povrede može, po potrebi, prekinuti postupak, što će mu omogućiti da u svrhu odlučivanja o tužbi zbog povrede uzme u obzir odluku koju je donio sud kojem je podnesena tužba za proglašenje ništavosti.

52 S obzirom na prethodna razmatranja, na prvo i drugo pitanje valja odgovoriti tako da članak 24. točku 4. Uredbe Bruxelles I.a treba tumačiti na način da sud države članice u kojoj tuženik ima domicil, kojem je na temelju članka 4. stavka 1. te uredbe podnesena tužba zbog povrede patenta priznatog u drugoj državi članici, ostaje nadležan za odlučivanje o toj tužbi kada u njezinu okviru taj tuženik prigovorom osporava valjanost tog patenta, iako je nadležnost za odlučivanje o toj valjanosti isključivo na sudovima te druge države članice.

Treće pitanje

53 Svojim trećim pitanjem sud koji je uputio zahtjev pita treba li članak 24. točku 4. Uredbe Bruxelles I.a tumačiti na način da se primjenjuje na sud treće države i, slijedom toga, tom sudu dodjeljuje isključivu nadležnost u pogledu ocjene valjanosti patenta priznatog ili potvrđenog u toj državi.

54 U skladu s člankom 24. točkom 4. te uredbe, sudovi države članice u kojoj je patent priznat imaju isključivu nadležnost u postupcima koji se odnose, među ostalim, na valjanost patenata, neovisno o domicilu stranaka. Kao što to proizlazi iz točke 33. ove presude, tom se odredbom u tom pogledu ne pravi razlika između nacionalnog patenta priznatog u državi članici i europskog patenta potvrđenog u državi članici.

55 Iz teksta članka 24. točke 4. navedene uredbe proizlazi da se ta odredba odnosi na isključivu nadležnost sudova država članica za sporove u vezi registracije ili valjanosti patenata koje su te države članice priznale. Naime, kao što je to nezavisni odvjetnik u biti istaknuo u točki 23. svojeg mišljenja od 5. rujna 2024., sustav predviđen Uredbom Bruxelles I.a, poput akata koji su mu prethodili, jest sustav unutarnje nadležnosti Europske unije koji ima svojstvene ciljeve kao što su pravilno funkcioniranje unutarnjeg tržišta i uspostava područja slobode, sigurnosti i pravde.

56 U tom pogledu, Sud je već utvrdio da se članak 24. točka 4. Uredbe Bruxelles I.a ne može smatrati primjenjivim u situaciji u kojoj su predmetni patenti priznati ili potvrđeni u trećoj državi, a ne u državi članici (vidjeti u tom smislu presudu od 8. rujna 2022., IRnova, C-399/21, EU:C:2022:648, t. 35.).

57 Stoga valja utvrditi da se članak 24. točka 4. Uredbe Bruxelles I.a ne primjenjuje na sud treće države i da, slijedom toga, takvom sudu ne dodjeljuje nikakvu isključivu ili neisključivu nadležnost u pogledu ocjene valjanosti patenta priznatog ili potvrđenog u toj državi.

58 Prema tome, s obzirom na dvojbe koje je sud koji je uputio zahtjev naveo u pogledu tumačenja članka 4. stavka 1. Uredbe Bruxelles I.a i kako bi se tom sudu dao koristan odgovor, valja još utvrditi je li, kada je sudu države članice na temelju tog članka 4. stavka 1. podnesena tužba zbog povrede patenta koji je priznat ili potvrđen u trećoj državi, a u okviru koje se prigovorom pobija valjanost tog patenta, taj sud nadležan za odlučivanje o tom prigovoru na temelju navedenog članka 4. stavka 1.

59 U tom pogledu valja podsjetiti na to da se zahtijeva da, kako bi bio obuhvaćen područjem primjene Uredbe Bruxelles I.a, pravni odnos o kojem je riječ ima međunarodni element. Taj element može proizlaziti iz mjesta tuženikova domicila i iz predmeta spora, pri čemu se potonji može nalaziti u

trećoj državi, ako taj pravni odnos pred sudom države članice može otvoriti pitanja koja se odnose na određivanje nadležnosti sudova u međunarodnom poretku (vidjeti u tom smislu presudu od 8. rujna 2022., IRnova, C-399/21, EU:C:2022:648, t. 27. do 29.).

60 Doista, nesporno je da pravni odnos o kojem je riječ u glavnom postupku, koji je predmet trećeg pitanja, sadržava međunarodne elemente koji su povezani, s jedne strane, s tužiteljevim domicilom jer je njegovo sjedište u državi članici različitoj od one u kojoj tuženik ima domicil i, s druge strane, s predmetom spora, s obzirom na to da je patent o kojem je riječ u glavnom postupku potvrđen u trećoj državi, odnosno u Turskoj. Stoga je taj pravni odnos obuhvaćen područjem primjene te uredbe.

61 Iz toga slijedi da su, na temelju općeg pravila navedenog u članku 4. stavku 1. Uredbe Bruxelles I.a, sudovi države članice u kojoj tuženik ima domicil u načelu nadležni za odlučivanje o tužbi zbog povrede koju je protiv tog tuženika podnio nositelj patenta koji je priznat ili potvrđen u trećoj državi i koji ima domicil u drugoj državi članici. Usto, nadležnost suda države članice pred kojim je tako pokrenut postupak načelno obuhvaća, na temelju tog općeg pravila, pitanje valjanosti tog patenta koje se ističe prigovorom u okviru te tužbe zbog povrede.

62 Međutim, valja primijetiti da se ta načelna nadležnost suda države članice u kojoj tuženik ima domicil i pred kojim je pokrenut takav spor kako bi odlučio o dijelu tog spora koji se odnosi na valjanost patenta priznatog ili potvrđenog u trećoj državi može ograničiti posebnim pravilima poput onih propisanih člankom 73. Uredbe Bruxelles I.a.

63 Tako su na temelju članka 73. stavka 1. te uredbe sudovi država ugovornica Luganske konvencije isključivo nadležni za odlučivanje o pitanju valjanosti patenta priznatog u jednoj od tih država ugovornica jer ta konvencija u svojem članku 22. točki 4. sadržava pravilo slično onomu iz članka 24. točke 4. te uredbe.

64 Isto tako, dvostranim sporazumom sklopljenim između države članice i treće države pod uvjetima predviđenima u članku 73. stavku 3. iste uredbe može se odrediti da sudovi te treće države imaju isključivu nadležnost za odlučivanje u sporovima o valjanosti patenata priznatih u navedenoj trećoj državi.

65 Osim toga, pod uvjetima predviđenima u člancima 33. i 34. Uredbe Bruxelles I.a, sud države članice čija se nadležnost temelji na članku 4. te uredbe može biti doveden u situaciju da prizna nadležnost sudova trećih država na način da prekine ili čak okonča postupak koji se pred njim vodi kada je postupak pred sudom treće države već u tijeku u trenutku kada je pred tim prvonavedenim sudom pokrenut postupak između istih stranaka u vezi s istim predmetom i s istom osnovom kao i postupak pokrenut pred sudom treće države ili kada je pokrenut postupak koji je povezan s postupkom pred sudom treće države.

66 Pod uvjetom da to provjeri sud koji je uputio zahtjev, čini se da u ovom slučaju ne treba uzeti u obzir nijedno ograničenje predviđeno takvim posebnim pravilima. Naime, Republika Turska nije država ugovornica Luganske konvencije, a spis kojim Sud raspolaže ne sadržava nikakvu naznaku o postojanju primjenjivog ugovora između Kraljevine Švedske i te treće države ili o postojanju postupka koji je u tijeku pred sudom navedene treće države u smislu članaka 33. i 34. Uredbe Bruxelles I.a.

67 Osim toga, kao što je to istaknuo nezavisni odvjetnik u točki 23. svojeg mišljenja od 22. veljače 2024., Konvencija o priznavanju europskih patenata, potpisana u Münchenu 5. listopada 1973. ne sadržava nijednu odredbu kojom se izričito utvrđuju ili ograničavaju nadležnosti sudova ugovornih strana za odlučivanje u prekograničnim sporovima koji se odnose na europski patent.

68 S obzirom na navedeno, valja utvrditi je li nadležnost suda države članice, koja se temelji na članku 4. stavku 1. Uredbe Bruxelles I.a, za odlučivanje o pitanju valjanosti patenta priznatog ili potvrđenog u trećoj državi kada se ta valjanost osporava prigovorom u okviru postupka zbog povrede koji je pokrenut pred tim sudom – ograničena općim međunarodnim pravom.

69 U tom pogledu valja podsjetiti na to da pravila i načela općeg međunarodnog prava kao takva obvezuju institucije Unije i čine dio pravnog poretka Unije (vidjeti u tom smislu presude od 27. veljače 2018., Western Sahara Campaign UK, C-266/16, EU:C:2018:118, t. 47. i od 7. svibnja 2020., Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, t. 54. i navedenu sudsku praksu). Iz toga proizlazi da akt donesen na temelju nadležnosti Unije, kao što je Uredba Bruxelles I.a, treba tumačiti, a njegovo područje primjene ograničiti, s obzirom na ta pravila i načela (vidjeti u tom smislu presude od 24. studenoga 1992., Poulsen i Diva Navigation, C-286/90, EU:C:1992:453, t. 9. i od 3. rujna 2008., Kadi i Al Barakaat International Foundation/Vijeće i Komisija, C-402/05 P i C-415/05 P, EU:C:2008:461, t. 291.).

70 Doista, s jedne strane, valja istaknuti da iz sudske prakse Suda proizlazi da nadležnost sudova države članice, zbog toga što tuženik ima domicil na državnom području te države članice, za odlučivanje u sporu koji je zbog svojeg predmeta barem djelomično povezan s trećom državom, nije protivna načelu međunarodnog prava u pogledu relativnog učinka ugovorâ (vidjeti u tom smislu presudu od 1. ožujka 2005., Owusu, C-281/02, EU:C:2005:120, t. 30. i 31.).

71 S druge strane, važno je napomenuti da se ta nadležnost suda tuženikova domicila mora izvršavati tako da se ne povrijedi načelo nezadiranja u nadležnosti, na temelju kojeg se jedna država ne može uplitati u predmete koji su u biti obuhvaćeni nacionalnom nadležnošću druge države.

72 Pri izvršavanju svojih nadležnosti država može priznati, potvrditi i registrirati prava intelektualnog vlasništva koja na državnom području te države svojem nositelju dodjeljuju isključiva prava intelektualnog vlasništva, poput patenta. Osim toga, iz izvješća P. Jenarda o Konvenciji od 27. rujna 1968. o [sudskoj] nadležnosti i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 1979., C 59, str. 1.) proizlazi da je jedan od razloga zbog kojih je člankom 16. točkom 4. te konvencije, kojem odgovara članak 24. točka 4. Uredbe Bruxelles I.a, sudovima države ugovornice koja je priznala patent dodijeljena isključiva nadležnost za odlučivanje o sporovima u području registracije ili valjanosti tog patenta, u činjenici da „dodjela nacionalnog patenta proizlazi iz nacionalnog suvereniteta”. Usto, kao što je to istaknuto u točki 36. ove presude, ta je isključiva nadležnost opravdana i činjenicom da dodjela patenata podrazumijeva intervenciju nacionalne uprave i činjenicom da su ti sudovi u najboljem položaju za odlučivanje u slučajevima u kojima se sam spor odnosi na valjanost patenta ili postojanje deponiranja ili registracije.

73 Doista, budući da sudska odluka kojom se poništava patent utječe na postojanje ili, u slučaju djelomičnog poništenja, na sadržaj tih isključivih prava, takvu odluku mogu donijeti samo nadležni sudovi te države. Naime, iz načela nezadiranja u nadležnosti navedenog u točki 71. ove

presude proizlazi da su samo sudovi treće države u kojoj je patent priznat ili potvrđen nadležni za proglašenje tog patenta ništavim odlukom koja može dovesti do izmjene nacionalnog registra te države u pogledu postojanja ili sadržaja navedenog patenta.

74 Suprotno tomu, sud države članice u kojoj tuženik ima domicil, pred kojim je, kao u glavnom postupku, na temelju članka 4. stavka 1. Uredbe Bruxelles I.a pokrenut postupak zbog povrede u okviru kojeg se prigovorom pobija valjanost patenta koji je priznat ili potvrđen u trećoj državi, nadležan je za odlučivanje o toj valjanosti ako nijedno od ograničenja iz točaka 63. do 65. ove presude nije primjenjivo, s obzirom na to da odluka tog suda zatražena u tom pogledu ne može utjecati na postojanje ili sadržaj tog patenta u toj trećoj državi ili dovesti do izmjene njezina nacionalnog registra.

75 Naime, kao što je to nezavisni odvjetnik istaknuo u točki 62. svojeg mišljenja od 22. veljače 2024. i kao što su to stranke iz glavnog postupka i Europska komisija navele na raspravi održanoj 14. svibnja 2024. pred Sudom, ta odluka ima samo učinke *inter partes*, odnosno njezin je doseg ograničen na stranke u postupku. Stoga, kada se valjanost patenta priznatog u trećoj državi osporava prigovorom u okviru tužbe zbog povrede tog patenta pred sudom države članice, tim se prigovorom nastoji samo ishoditi odbijanje te tužbe, a ne odluka koja bi dovela do potpunog ili djelomičnog poništenja navedenog patenta. Konkretno, navedena odluka ne može ni u kojem slučaju sadržavati nalog upućen upravnom tijelu nadležnom za vođenje nacionalnog registra treće države o kojoj je riječ.

76 Iz svih prethodnih razmatranja proizlazi da na treće pitanje valja odgovoriti tako da članak 24. točku 4. Uredbe Bruxelles I.a treba tumačiti na način da se ne primjenjuje na sud treće države i da, slijedom toga, ne dodjeljuje nikakvu isključivu ili neisključivu nadležnost takvom sudu u pogledu ocjene valjanosti patenta koji je ta država priznala ili potvrdila. Ako je sudu države članice, na temelju članka 4. stavka 1. te uredbe, podnesena tužba zbog povrede patenta koji je priznat ili potvrđen u trećoj državi, a u okviru koje se prigovorom pobija valjanost tog patenta, na temelju tog članka 4. stavka 1., taj je sud nadležan za odlučivanje o tom prigovoru s obzirom na to da njegova odluka u tom pogledu ne može utjecati na postojanje ili sadržaj navedenog patenta u toj trećoj državi ili dovesti do izmjene nacionalnog registra u potonjoj.

Troškovi

77 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (veliko vijeće) odlučuje:

1. Članak 24. točku 4. Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima,

treba tumačiti na način da:

sud države članice u kojoj tuženik ima domicil, kojem je na temelju članka 4. stavka 1. te uredbe podnesena tužba zbog povrede patenta priznatog u drugoj državi članici, ostaje nadležan za odlučivanje o toj tužbi kada u njezinu okviru taj tuženik prigovorom

osporava valjanost tog patenta, iako je nadležnost za odlučivanje o toj valjanosti isključivo na sudovima te druge države članice.

2. Članak 24. točku 4. Uredbe br. 1215/2012

treba tumačiti na način da se:

ne primjenjuje na sud treće države i da, slijedom toga, ne dodjeljuje nikakvu isključivu ili neisključivu nadležnost takvom sudu u pogledu ocjene valjanosti patenta koji je ta država priznala ili potvrdila. Ako je sudu države članice, na temelju članka 4. stavka 1. te uredbe, podnesena tužba zbog povrede patenta koji je priznat ili potvrđen u trećoj državi, a u okviru koje se prigovorom pobija valjanost tog patenta, na temelju tog članka 4. stavka 1., taj je sud nadležan za odlučivanje o tom prigovoru s obzirom na to da njegova odluka u tom pogledu ne može utjecati na postojanje ili sadržaj navedenog patenta u toj trećoj državi ili dovesti do izmjene nacionalnog registra u potonjoj.

Potpisi